

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 57 0 Ps 105106 19 Rev
Banjaluka, 15.7.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija: Gorjane Popadić, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja K d.o.o. L., koga zastupa punomoćnik T.K., advokat iz T., protiv tuženog S. d.d. S, koga zastupa punomoćnik B.C., advokat iz B., radi naplate duga, vrijednost predmeta spora: 1.075.061,60 KM, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 105106 18 Pž od 28.11.2018. godine, na sjednici održanoj dana 15.7.2019. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se djelimično usvaja i obje nižestepene presude preinačavaju tako da se obavezuje tuženi da tužitelju isplati iznos od 925.174,09 KM (umjesto iznosa od 1.286.077,09 KM) i iznos od 119.019,27 KM, na ime obračunate zatezne kamate (umjesto iznosa od 176.235,82 KM), te dalju zakonsku zateznu kamatu, na iznos od 528.492,18 KM od 11.4.2017. godine, na iznos od 139.367,95 KM od 01.01.2018. godine i na iznos od 139.367,95 KM od 01.01.2019. godine, pa do isplate i naknadi mu troškove parničnog postupka u iznosu od 37.183,80 KM (umjesto iznosa od 51.903,46 KM).

U ostalom dijelu revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 105106 13 Ps od 17.11.2017. godine, obavezan je tuženi da tužitelju isplati iznos od 1.286.077,09 KM i zakonsku zateznu kamatu u iznosu od 176.235,82 KM, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnog duga od 1.286.077,09 KM, počev od 11.04.2017. godine, pa do isplate, te troškove parničnog postupka u iznosu od 51.903,46 KM.

Odbijen je tužbeni zahtjev, kao i zahtjev za naknadu troškova postupka, preko dosuđenog iznosa.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 105106 18 Pž od 28.11.2018. godine, žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, te su odbijeni zahtjevi stranaka za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremenom revizijom tuženi pobija drugostepenu odluku iz svih razloga propisanih odredbom člana 240. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike

Srpske“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP). Predlaže da se revizija usvoji i osporena presuda preinači (ne kaže kako) ili da se pobijana presuda, ili obe nižestepene presude, ukinu i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru, tužitelj predlaže da se revizija odbije kao neosnovana.

Revizija je djelimično osnovana.

Tužitelj je konačno opredjeljenim zahtjevom od 07.9.2017. godine, usaglašenim sa nalazom i mišljenjem jednog od vještaka (S.S.) koji su vještačili u ovom postupku, zatražio da se obaveže tuženi da mu isplati iznos od 1.588.600,30 KM ili 812.238,43 EVRA, na ime glavnog duga i obračunatu zakonsku zateznu kamatu u iznosu od 159.076,93 KM ili 81.334,74 EVRA, te dalju zateznu kamatu na iznos glavnog duga počev od 19.4.2016. godine, što su nižestepeni sudovi propustili konstatovati u svojim odlukama (navodeći, kao predmet spora, iznos od 1.075.061,16 KM, označen u tužbi kao glavni zahtjev, odnosno iznos od 1.286.077,09 KM koji je dosuđen prvostepenom presudom na ime glavnog potraživanja), kako ispravno primjećuje revident.

Međutim, kako je presudom ovog suda tužitelju dosuđen iznos manji od bilo kojeg naprijed navedenog iznosa, navodi revizije, kojima se ukazuje na ovaj propust, čine se bespredmetnim, Pored toga, treba reći da je prvostepeni sud, suprotno tvrdnji revidenta, odbio dio tužbenog zahtjeva preko dosuđenog iznosa, što dokazuje da je imao u vidu konačno postavljene tužbene zahtjeve iako ga nije interpretirao u obrazloženju svoje presude, kako nalaže odredba člana 191. stav 4. ZPP, pa ovaj propust (na koji ukazuje revident), kako je već naprijed rečeno, nije mogao ishoditi drugačiju odluku, jer ne predstavlja povredu kakvu ima u vidu odredba člana 209. ZPP.

U toku postupka koji je prethodio donošenju nižestepenih odluka utvrđeno je da su parnične stranke bile u dugogodišnjim poslovnim odnosima i da su dana 18.11.2009. godine zaključili Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji, a zatim i aneks I tom ugovoru od istog datuma, te aneks II od 10.02.2010. godine. Tim ugovorom stranke su definisale međusobna prava i obaveze u pogledu plasmana roba iz proizvodnog asortimana tuženog. Tuženi je imenovan kao prodavatelj, a tužitelj kao distributer proizvoda tuženog na tačno određenoj teritoriji BiH. Obaveza mu je bila da plasira robu iz proizvodnog asortimana tuženog kod što više kupaca na području djelovanja. U tu svrhu je zaposlen jedan radnik - komercijalista kod tužitelja, uz obavezu tuženog da tužitelju refundira njegovu platu. Tužitelj je obezbjedio kancelariju za tog radnika i putničko vozilo za obilazak ugovorenog područja. Ugovor je zaključen na vremenski period od 10 godina (do 18.11.2019. godine), sa mogućnošću produženja za isti period. Tužitelj se obavezao da za vrijeme trajanja ugovora neće istovrsnu robu drugih dobavljača distribuirati na ugovoreno područje djelovanja, a tuženi da za to vrijeme neće na tom području direktno niti indirektno ili preko eventualno novog pravnog subjekta plasirati robe iz svog proizvodnog ili prodajnog asortimana i da će svi upiti koji budu upućeni sa ugovorenog područja djelovanja biti proslijeđeni tužitelju kao distributeru. Istom odredbom Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji (član 2. stav 2.) tuženi se obavezao da za vrijeme trajanja ugovora neće, na ugovorenom području djelovanja, bez izričitog odobrenja distributera (tužitelja), ulaziti u bilo kakve poslovne aranžmane sa drugim subjektima, koji bi bili suprotni ugovorom utvrđenim interesima distributera i da će u slučaju takvog postupanja distributeru naknaditi nastalu štetu u punom iznosu.

Parnične stranke su samo za 2010. godinu, potpisale Okvirni plan realizacije, koji je ispunjen u procentu od 25 %, a za ostale godine nije bilo tako usaglašenog plana.

Nije sporno da je tuženi dopisom od 27.3.2013. godine, obavijestio tužitelja o promjeni nastupa na tržištu BiH i načinu plasmana njegovih proizvoda, slijedom čega da je (u namjeri unaprijeđenja plasmana i reaktiviranja poslovanja u BiH) osnovao tvrtku (preduzeće), pod nazivom S-P d.o.o. sa sjedištem u V., koja će zastupati tuženog i od 01.4.2013. godine plasirati njegove proizvode u BiH.

Tužitelj je, saglasno odredbama naprijed navedenog Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji, ipak poručio robu od tuženog, ali ga je ovaj, dopisom od 11.4.2013. godine (pozivajući se na svoj, naprijed opisani, dopis od 27.3.2013 godine) obavijestio da mu ne može isporučiti robu po narudžbi broj: 1-33 od 10.4.2013. godine, uz navođenje „da sve isporuke u BiH idu preko trgovačkog društva S-P d.o.o. iz V.“, i da je kontakt osoba direktor tog trgovačkog društva, gospodin B.G. kojem se treba obratiti za sve daljnje isporuke robe.

Kod takvog stanja činjenica, koje nisu ni sporne među parničnim strankama, nižestepeni sudovi nisu pogriješili kada su našli osnovanim osnov tužbenog zahtjeva, a o njegovoj visini će biti riječi kasnije.

Osnovna dejstva obaveze, bez obzira na osnov njenog nastanka, su dužnost dužnika obaveze da je ispuni i ovlaštenje povjerioca da zahtjeva njeno ispunjenje, kako propisuje odredba člana 17. stav 1. i člana 262. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni glasnik RS“ broj:17/93, 3/96, 39/03, 74/04, u daljem tekstu: ZOO). Pored prava da zahtjeva ispunjenje obaveze, povjerilac ima pravo na naknadu štete i to bilo umjesto ispunjenja bilo zajedno sa ispunjenjem. Dužnik treba da ispuni obavezu u svemu kako ona glasi.

U konkretnom slučaju obaveza tuženog, saglasno zaključenom Ugovoru o poslovno-tehničkoj saradnji od 18.11.2009. godine, bila je da robu iz svog proizvodnog asortimana plasira na ugovorenom području djelovanja u BiH, isključivo i samo preko tužitelja kao distributera. Tuženi se nije ponašao saglasno ugovoru. Povrijedio je ugovorne odredbe time što je distribuciju svoje robe na području BiH, od 01.4.2013. godine, nastavio preko novoosnovanog preduzeća S-P d.o.o. sa sjedištem u V.

Zato, s obzirom na odredbe ugovora koje su tuženom nalagale distribuciju robe isključivo preko tužitelja, za rješenje spornog odnosa nije od uticaja činjenica je li to novo preduzeće osnovao sam tuženi ili neko treći, u kojim navodima se revizija u dobrom dijelu iscrpljuje, tvrdeći da nije dokazano da je tuženi osnovao to preduzeće, iako je (usput rečeno) tokom postupka, od odgovora na tužbu do završne riječi, pa i u samom podnesku od 27.3.2013. godine izričito navodio da je „osnovao tvrtku koja će zastupati S. d.d. i plasirati S. proizvode“, slijedom čega se ta činjenica i pod uslovom da je relevantna, nije morala posebno dokazivati, saglasno odredbi člana 125. stav 1. ZPP.

Dakle, nema sumnje da tuženi nije ispunio ugovorom preuzetu obavezu, da svoju robu distribuirao isključivo preko tužitelja.

Kada dužnik ne ispuni obavezu (kao u ovom slučaju tuženi) vjerovnik ma pravo zahtjevati ispunjenje obaveze, kao i naknadu štete koju je usljed toga pretrpio (član 262. stav 1. i 2. ZOO). Tužitelj je pokušao biti vjeran ugovoru, pa je od tuženog, unatoč obavještenju od 27.3.2013. godine, zatražio ispunjenje ugovorom preuzete obaveze. Poručio je robu, ali mu je tuženi nije dostavio, ponavljajući saopštenje da će sve buduće isporuke u BiH ići preko trgovačkog društva S-P d.o.o. iz V.

Kod takvog stanja stvari nastala je obaveza tuženog da tužitelju naknadi štetu uzrokovanu neizvršenjem ugovora (član 262. stav 2. ZOO). Ovo i pod uslovom da se predmetni ugovor ne smatra raskinutim, na čemu insistira tuženi tek u reviziji, mada je tokom čitavog postupka objašnjavao razloge koji su „inicirali tuženog da izjavi tužiocu raskid predmetnog ugovora“, kako izričito navodi u žalbi.

Kada je utvrđena odgovornost tuženog - zbog povrede ugovora, stekli su se uslovi za dosuđivanje naknade štete. Pravila o obimu naknade štete sadržana su u članu 266. i 267. ZOO. Iz njihovog sadržaja proizlazi da granica odgovornosti dužnika za štetu pričinjenu povredom ugovornih obaveza zavisi od načela predvidljivosti i stepena krivice po čemu se ova vrsta odgovornosti razlikuje od opšte građanske odgovornosti koja je strožija. Ovo je zato što se kod ugovorne odgovornosti još u momentu pregovora, odnosno sklapanja ugovora uspostavlja određena vrsta pravne veze zasnovana na načelu savjesnosti, poštenja i povjerenja, pa je zato odgovornost blaža.

Ako dužnik ne ispuni obavezu ili zakasni s njenim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi, koje je dužnik u vrijeme sklapanja ugovora morao predvidjeti kao moguće posljedice povrede ugovora, s obzirom na činjenice koje su mu tada bile poznate ili morale biti poznate (član 266. stav 1. ZOO).

Tuženi je s obzirom na odredbe zaključenog ugovora i njime utvrđena prava i obaveze ugovarača, već u vrijeme zaključenja ugovora znao ili morao znati da će za tuženog nastupiti šteta, u vidu izgubljene dobiti, ako on distribuciju svojih proizvoda (uprkos zabrani utvrđenoj ugovorom) povjeri nekom drugom pa su prema tome, ispunjeni uslovi iz ove zakonske odredbe za naknadu štete. To istovremeno znači da bi tužitelj, prema redovnom toku stvari, da je ugovor do kraja ispoštovan od strane tuženog, ostvario dobit koja za njega predstavlja izmaklu korist o kojoj govori odredba člana 262. stav 1. ZOO i član 189. stav 1. i 3. istog zakona.

Visina te izgubljene koristi bi bila najmanje u visini dobiti koju je tužitelj ostvarivao za vrijeme u kojem je ugovor uredno izvršavan (od njegovog zaključenja 18.11.2009. do 27.3.2013. godine). Vještak ekonomske struke je na takav način izračunao izgubljenu korist, uzimajući u obzir dobit koju je tužitelj ostvarivao u toku 2010, 2011. i 2012. godine, te je tako dobio iznos od 925.174,09 KM, koji je tužitelju dosuđen ovom presudom.

Iznos od 1.286.077,09 KM (koji su dosudili nižestepeni sudovi), obračunat, na zahtjev tužitelja, primjenom procenta rasta procjenjene dobiti koju je tužitelj ostvario u 2012. godini u odnosu na 2011. godinu (bez uzimanja u obzir 2010. godine), prema ocjeni ovoga suda, ne predstavlja realnu i očekivanu vrijednost izgubljene koristi koju bi tužitelj ostvario da je ugovor realizovan do kraja. Visina naknade štete u vidu izgubljene dobiti se može, kako je naprijed objašnjeno, zasnovati samo na realnim podacima iskazanim u poslovanju tužitelja u prethodnom periodu, a ne prema procentu rasta dobiti u odnosu na samo jednu godinu.

Takođe, ni iznos od 831.670,52 KM, dobijen drugačijim (na prijedlog tuženog) obračunom troškova koje bi tužitelj imao da je ugovor u cjelini realizovan, ne odražava pravu vrijednost izgubljene koristi, jer su se pri takvom obračunu (kako objašnjava vještak) troškovi duplirali što je snizilo iznos obračunate dobiti, pa se navodi revizije istaknuti u ovom pravcu ukazuju irelevantnim za rješenje ove pravne stvari.

Vještak je na izgubljenu dobit od 925.174,09 KM obračunao zakonsku zateznu kamatu (računajući je od 01.01. za dobit iz prethodne godine do dana izrade nalaza) za 2013, 2014. i 2015. godinu u iznosu od 119.019,27 KM i taj iznos je dosuđen tužitelju ovom presudom.

Prema odredbi člana 277. stav 1. ZOO zatezna kamata se plaća kada dužnik zakasni sa ispunjenjem novčane obaveze. Zato su nižestepene presude i u ovom dijelu preinačene, pa je dalja zatezna kamata (osim one dospjele i dosuđene u iznosu od 119.019,27 KM) na - po vještaku izračunate - iznose izgubljene dobiti za 2013, 2014, 2015. i 2016. godinu, u ukupnom iznosu od 528.492,18 KM (105.003,25 + 139.367,95 + 139.367,95 + 139.749,78 KM), dosuđena od 11.4.2017. godine (datum koji je određen i nižestepenim presudama, na koje se tužitelj nije žalio, iako je zateznu kamatu tražio od ranije), a na iznos izgubljene dobiti za ostale godine od 01.01. naredne godine, od kada dospjevaju za isplatu, kako je precizirano u izreci ove presude.

Izvjesno je da neispunjenjem ugovora od strane tuženog, tužitelj nije ostvario nikakav dobitak, pa nije bilo mjesta nikakvom uračunavanju (osim onog koje je izvršio vještak pri obračunu izmakle dobiti) u smislu odredbe člana 266. stav 3. ZOO.

Svaka ugovorna strana dužna je sprečavati povećanje vlastite štete preduzimanjem odgovarajućih razumnih mjera kojima bi se mogla smanjiti šteta uzrokovana povredom ugovora od strane saugovarača (član 266. stav 4. ZOO). Ugovorna strana koja je povrijedila ugovor (ovdje tuženi) i duguje naknadu štete, treba dokazati da druga ugovorna strana nije ispunila zakonsku obavezu preduzimanjem tih mjera. Tuženi nije dokazao, pa ni objasnio koje je to mjere mogao i trebao preduzeti tužitelj kako bi smanjio štetu, pa sud nije bio u mogućnosti da ocjenjuje u kojoj je mjeri eventualna pasivnost tužitelja (na kojoj insistira revident) uticala na visinu štete i dosljedno tome umanjiti iznos naknade.

Prema odredbi člana 267. ZOO kad za nastalu štetu ili njezinu veličinu ili za otežanje dužnikovog položaja ima krivnje do vjerovnika ili do osobe za koju on odgovara, naknada se srazmjerno smanjuje.

Tuženi je tokom postupka (a i u reviziji) isticao, doduše u cilju dokazivanja tvrdnje da su bili ispunjeni uslovi za raskid predmetnog ugovora – da je tužitelj povrijedio ugovor jer nije ostvarivao predviđeni plan prometa, da je prodavao istovrsnu robu drugih dobavljača, što mu je ugovorom bilo zabranjeno, te da je distribuciju vršio i van ugovorom utvrđenog područja djelovanja.

Ovakvi navodi nisu utemeljeni na provedenim dokazima.

Prije svega treba reći da se tuženi u toku trajanja predmetnog ugovora ni na koji način nije pozivao na eventualno kršenje ugovornih odredbi od strane tužitelja u smislu naprijed navedenih prigovora. U dopisu od 27.3.2013. godine nije se pozvao ni na kakve propuste tužitelja u izvršenju ugovorenih obaveza, a ni u dopisu od 11.4.2013. godine, kojim je odbio isporuku poručene robe od strane tužitelja.

Vještak građevinske struke se izjasnio da za vrijeme trajanja predmetnog ugovora, tužitelj nije prodavao istovrsnu robu drugih proizvođača i dobavljača, o čemu je predočio dokaze u svom nalazu i mišljenju. Istina, jedan račun (koji navodi revident) se odnosi na nabavku istovrsne robe od drugog dobavljača i on datira iz perioda kada je ugovor obostrano izvršavan (od 27.02.2013. godine). Međutim, u pitanju je bila nabavka robe za vlastite potrebe tužitelja (izgradnju poslovne zgrade), kako je objasnio vještak (a tuženi nije dokazao suprotno), a ne radi dalje distribucije, pa takvo ponašanje, suprotno revizionim navodima, ne dokazuje kršenje ugovornih odredbi od strane tužitelja. Svi ostali računi, koji se odnose na poslovne aranžmane sa drugim dobavljačima, koji daju ukupan iznos od 51.949,82 KM (odnosno iznos

od 38.912,73 KM, nakon što je utvrđeno da je neka roba vraćena dobavljačima), po osnovu kojih je tužitelj ostvario dobit od 13.999,94 KM (odnosno od 10.570,84 KM), koje spominje revident, potiču iz kasnijeg perioda, poslije 01.4.2013. godine, kada je tuženi prestao ispunjavati svoje obaveze preuzete predmetnim ugovorom, pa nisu relevantni za razrješenje ovog spornog odnosa. Isto stanje prometa sa drugim dobavljačima, u pogledu vremena tog prometovanja, konstatovano je i na tabeli broj: 10 (koju analizira revident) stručnog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, D.O.

Stranke nisu u sklopu zaključenog Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji napravile plan poslovanja - distribucije robe po godinama, pa činjenica da je taj plan, koji je napravljen samo za 2010. godinu, realizovan samo sa 25%, ne dokazuje da je tužitelj povrijedio odredbe ugovora. Ovo pogotovo kod okolnosti da nisu provedeni nikakvi dokazi u pravcu utvrđenja razloga ovako slabe realizacije.

Pozivanje tužitelja na 11. stranicu nalaza i mišljenja vještaka D.O. broj: 94/10-2016, ne dokazuje da je tužitelj robu tuženog prodavao mimo ugovorenog područja djelovanja, pogotovo što se tako izjasnio i vještak građevinske struke. Tabela broj: 4 sa 11. stranice navedenog nalaza i mišljenja, sačinjena je u vezi sa obračunom troškova koje je tužitelj imao u realizaciji predmetnog ugovora, kada se vještak bavio i ukupnim režijskim troškovima na nivou preduzeća i iz te tabele se ne vidi koja vrsta robe i u kojem periodu je prodana. Osim toga, čak i pod uslovom da je istinita ova tvrdnja i da po tom osnovu ima krivice tužitelja, tuženi nije objasnio kako bi, eventualno, ova činjenica, primjenom odredbe člana 267. ZOO, mogla uticati na nastanak i visinu štete koju potražuje tužitelj u ovom sporu. Istina, ovu tvrdnju je tuženi i naveo samo kao razlog za jednostrani raskid predmetnog ugovora, čije postojanje (koje tuženi najprije negira a onda objašnjava razloge za raskid), s obzirom na naprijed navedene razloge i nije od uticaja na rješenje ovog spora.

Pri ocjeni visine izmakle koriti (izgubljene dobiti) uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom toku stvari ili prema posebnim okolnostima (član 189. stav 3. ZOO). Visina izmakle koristi određuje se na osnovu novčane vrijednosti dobitka koji bi oštećeno pravno lice osnovano ostvarilo prema svom uobičajenom načinu poslovanja da nije bilo štetne radnje ili propuštanja tuženog. U konkretnom slučaju, ispunjeni su svi uslovi za odgovornost tuženog za naknadu štete u visini izmakle koristi: da namjeravana korist nije ostvarena, da je dopušten osnov (postojanje ugovora) po kome bi korist bila ostvarena, kao i postojanje izvjesnosti da bi ta korist bila ostvarena da nije bilo štetne radnje tuženog. Tuženi je taj koji je iznevjerio ugovor i koji je znao i morao znati da će to štetno uticati na tužitelja. Prema tome, za spor je bitno da li je tužitelj za sporni period mogao ostvariti određenu korist i da li je u tome spriječen, pa navodi revidenta da tužitelju nije mogla biti dosuđena naknada za cijelo ugovoreno vrijeme trajanja predmetnog ugovora, jer da je neizvjesno „da li će se u periodu nakon zaključene glavne rasprave tužilac možda ponovo baviti djelatnošću koju je obavljao na osnovu zaključenog pravnog posla sa tuženim“, nisu mogli ishoditi drugačiju odluku.

Slijedom prednjih razloga revizija tuženog je djelimično usvojena i obje nižestepene presude, na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP, preinačene kao u izreci, samo u pogledu visine dosuđenog iznosa i u dijelu kojim je odlučeno o zateznoj kamati, te troškovima postupka, a u ostalom dijelu je revizija odbijena, temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Kada sud preinači ili djelimično preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, saglasno odredbi člana 397. stav 2. ZPP, odlučice o troškovima cijelog postupka. Troškovi se dosuđuju prema uspjehu u parnici (član 386. ZPP). Tužitelj je u ovom sporu (imajući u vidu stavljeni zahtjev i ovom presudom konačno dosuđeni iznos) uspio u postupku sa 58%, s tim da je u pogledu same osnovanosti tužbenog zahtjeva u cjelini uspio. Prvostepeni sud je pravilno troškove postupka tužitelja obračunao u ukupnom iznosu od 64.110,00 KM, od čega mu, srazmjerno uspjehu u parnici, pripada naknada u iznosu od 37.183,80 KM.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić